

- Zgodnie z art. 85 rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich w celu przyznania dodatkowego terminu płatności „w celu ochrony praw Wspólnoty dłużnik składa gwarancję finansową, obejmującą nieuregulowany dług, zarówno kwotę główną, jak i odsetki, co jest zaakceptowane przez księgowego instytucji”. Odsetki, które są zabezpieczone ww. gwarancją stanowią zatem prawo Wspólnot, w niniejszym przypadku prawo do otrzymania należnych kwot.
- Gwarancja na pierwsze żądanie, w formie podobnej do formy wymaganej przez Komisję, wydawana przez instytucję kredytową, stanowi odpowiednią i właściwą formę zabezpieczenia zapłaty dłużnych kwot. W związku z tym cały portugalski system sądowy (oraz, powszechnie, systemy innych państw członkowskich Unii Europejskiej) dopuszczają ustanowienie gwarancji bankowej w różnych celach, w tym nawet w celu zawieszenia wykonania decyzji sądowych.
- W konkretnych przypadkach gwarancja zaproponowana przez skarżące (i nie dopuszczona przez Komisję została ustanowiona przez Banco Comercial Português, S.A., instytucję kredytową z siedzibą w Unii Europejskiej, podlegającej przepisom o kontroli i konsolidacji ustanowionym przez same instytucje wspólnotowe. W związku z tym wydaje się, że nic nie uzasadnia, aby w celu obrony praw Wspólnot odmówiono możliwości gwarancji udzielonej przez ww. bank i wymagano udzielenia gwarancji przez bank posiadający rating „AA” dla zobowiązań długoterminowych.
- Ponadto pojawiają się dodatkowe okoliczności, które są powszechnie znane, iż rating banków portugalskich uległ zmianie w wyniku zmiany ratingu Republiki Portugalskiej. W ten sposób, na chwilę obecną brak jest jakiegokolwiek banku mającego siedzibę w Portugalii, który spełniałby kryteria ratingu („AA” dla zobowiązań długoterminowych) wymagane w decyzji Komisji.
- W ten sposób decyzja Komisji nie spełnia kryterium konieczności (które stanowi ważną płaszczyznę zasady proporcjonalności), ponieważ wśród dostępnych środków Komisja wybrała ten, który w chwili obecnej najbardziej szkodzi interesom skarżących.
- W ten sposób można zaobserwować wyraźną dysproporcję pomiędzy wymogiem ustanowionym przez Komisję (gwarancji udzielonej przez bank europejski posiadający ranking „AA” dla zobowiązań długoterminowych) a celem, jaki zamierzano osiągnąć (ochrona prawa Komisji do otrzymania należnych kwot), z którego to względu należy stwierdzić w tej części nieważność decyzji Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2010 r. — ThyssenKrupp Steel Europe przeciwko OHIM (Highprotect)

(Sprawa T-565/10)

(2011/C 55/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat U. Ulrich)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 września 2010 r. w sprawie R 1038/2010-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Highprotect” dla towarów z klasy 6

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ sporny znak towarowy ma charakter odróżniający i nie jest opisowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)